

Voorleesverhaal

**VADERS
VOOR
LEZEN**

2014 • 2015

VOOR
KINDEREN
VAN
10 T/M 12
JAAR

LEES
15 MINUTEN
PER DAG

EEN ONVERWACHTE VADERDAG

**WAARSCHUWING:
DIT VOORLEESVERHAAL IS GESCHIKT VOOR VADERS, EN VOOR VADERS
ALLEEN. (EN VOOR OPA'S NATUURLIJK, WANT DAT ZIJN OOK VADERS.)**

van

BUDDY TEGENBOSCH

Een verhaal over voetbal, vrouwen en snelle auto's

TWEEDE WAAR- SCHUWING:

Sorry vader, dit verhaal gaat niet over voetbal,
niet over vrouwen en al helemaal niet over snelle auto's,
maar nu ik je aandacht te pakken heb, kun je net zo goed
doorlezen, toch? Het echte verhaal begint op de volgende
bladzijde en ik beloof je, je zult het geweldig vinden.
(en je kind ook.)

Een onverwachte Vaderdag

Mijn vader houdt niet van ontbijten, laat staan van ontbijt op bed. Hij scheert zich één keer per week – vlak voordat we naar oma gaan – en dan ook nog eens heel slordig. Hij draagt nooit overhemden en al helemaal geen stropdassen. Dat geldt ook voor sokken, zelfs als het vriest.

Kortom, ik weet nooit wat ik moet kopen voor Vaderdag. (Omdat mijn vader wel van koffie houdt, heb ik dit jaar nog heel even gedacht aan een mok met daarop een foto van ons tweeën, maar dat was dan ook echt maar héél even. Te suf.)

Wat moest ik doen? Het antwoord was even simpel als geniaal: ik zou niets voor hem kópen, ik zou iets voor hem bedénken.

Precies twee dagen deed ik er over om een plan te smeden en ik noemde het: Het Plan – een simpel idee heeft een simpele naam. Het Plan was briljant, volgens mezelf. Fenomenaal, volgens mijn beste vriend Rik, die graag overal een schepje bovenop doet.

Nu, een paar dagen later, denk ik daar heel anders over.

Het was de vrijdagmorgen voor Vaderdag en samen met Rik nam ik de bus naar de binnenstad. We hadden studiedag – oftewel: de meester had een lang weekend – en we hadden onze moeders wijsgemaakt dat we bij elkaar hadden afgesproken.

Zwijgend zaten we naast elkaar. We hadden Het Plan net zo lang doorgenomen totdat we het uit ons hoofd kenden.

Vandaag moest het gebeuren.

We stapten een halte te vroeg uit. Het laatste stuk legden we te voet af, dat leek ons verstandiger.

‘Daar is de ingang van het winkelcentrum,’ zei ik en ik wees op de glazen schuifdeuren aan de overkant van de straat. In dat overdekte winkelcentrum zat het ontwerpbureau van mijn vader. Hij was de baas, tenminste dat dacht ik, want als je er zo bij mocht lopen als hij, moest je wel de baas zijn.

‘Ik weet dat dat de ingang van het winkelcentrum is,’ antwoordde Rik en hij stak zijn hand uit. ‘Laat me dat papiertje nog eens lezen.’

‘Papiertje?’

‘Het blaadje waarop je Het Plan hebt uitgewerkt.’

‘Dat ligt nog op mijn kamer,’ antwoordde ik.

Rik fronste. ‘Daar was ik al bang voor. Meteen weggooien als je thuis bent. Of verbranden, dat is nog beter.’

Ik keek hem vragend aan.

‘Het is bewijs en bewijs moet je vernietigen,’ antwoordde hij beslist. Rik doet er niet alleen vaak schepjes bovenop, hij praat ook graag op gewichtige toon. ‘Als er iets misgaat, zullen ze in onze kamers op zoek gaan naar aanwijzingen en daarbij zullen ze niets over het hoofd zien,’ vulde hij aan.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Je moet niet zo overdrijven. Ik heb aan alles gedacht. Er kan helemaal niks misgaan.’ En om duidelijk te maken dat ik het meende, stak ik de straat over.

Op dat moment gebeurde er iets dat ik nooit had kunnen voorzien en dat in één klap Het Plan overhoop zou gooien.

Met piepende banden kwam een bestelbusje de hoek om gescheurd. Ik kon nog net aan de kant springen. Het busje stopte precies voor de ingang van het winkelcentrum. Twee mannen in donkere kleding en met bivakmutsen op sprongen naar buiten en verdwenen door de schuifdeuren. Toen een paar seconden later het busje weer was vertrokken, leek het alsof er niks gebeurd was. Pas toen ik Riks open mond zag, wist ik dat ik niet had gedroomd.

‘Een overval...’ prevelde hij, ‘...hier bij ons... in het winkelcentrum.’ Op de één of andere manier klonk het alsof hij het niet verschrikkelijk, maar geweldig vond.

Ik dacht aan mijn vader daarbinnen en begon te rennen.

‘De politie...’ hoorde ik Rik nog zeggen, ‘...ik ga ze bellen.’

Bij de ingang hield ik in. Ik wilde door de deuren naar binnen kijken, maar tot mijn schrik schoven ze automatisch open. Ik zag nog net hoe de mannen een eind verderop rechtsaf sloegen.

In de richting van mijn vaders kantoor.

Rik was achter me aan gekomen. ‘Het lijkt wel een film,’ hijgde hij met een grijns op zijn gezicht. ‘Piepende banden... bivakmutsen.’

Ik keek vertwijfeld van hem naar de plek waar ik de mannen had zien verdwijnen. Wat moest ik doen?

Ik had geen keuze en sprintte weer weg.

‘Er klopt niks van,’ fluisterde Rik even later in mijn oor, terwijl ik voorzichtig om de hoek keek. ‘Als ik een overval zou plegen, zou ik juist heel rustig aan komen rijden. Dat valt veel minder op.’

Ik hoorde maar half wat hij zei. Mijn ogen waren gericht op mijn vaders ontwerp bureau, het bevond zich vier panden van de hoek.

Rik gaf me een por. ‘En zie jij ergens winkelende mensen?’

Voor het eerst keek ik om me heen. De stoelen van de kapperszaak waren leeg. Ook de bloemist ernaast leek uitgestorven. En op de zachte achtergrondmuziek na, was het akelig stil in het centrum.

‘Iedereen is natuurlijk gevluht,’ zei ik. ‘Ze moeten die mannen ook gezien

hebben.’ Ik wist dat mijn woorden niet erg overtuigend klonken, maar ik kreeg geen tijd iets beters te verzinnen, want op dat moment zwaaide verderop een deur open. Om precies te zijn: vier panden verderop.

Een man in donkere kleding kwam achteruit naar buiten gelopen. Hij schreeuwde, leek bevelen te geven. Ik kon hem niet verstaan. In zijn rechterhand had hij een voorwerp vast dat ik alleen kende van tv, hij zwaaide ermee in de richting van de openstaande deur.

‘Een... een geweer,’ stamelde ik.

‘Een pistool,’ verbeterde Rik me. ‘Die gast heeft een pistool.’ En weer klonk hij eerder bewonderend dan angstig.

Ik kon alleen maar aan mijn vader denken. Waren er schoten gelost? Ik had niets gehoord.

De tweede man kwam naar buiten. Hij gooide een donkerblauwe tas over zijn schouder terwijl hij de ander iets toeriep. Daarop gingen de twee ervandoor.

Onze kant op.

Ik greep Rik vast en begon terug in de richting van de uitgang te rennen, maar ik wist meteen dat die te ver weg was. De mannen zouden ons zien voordat we buiten waren.

Wat moesten we doen? Een winkel in vluchten?

‘De palm,’ hoorde ik Rik roepen.

Dat was het antwoord. Midden in de hal stond een palmboom die tot het dak van het winkelcentrum reikte. Hij was zo groot dat hij – gek genoeg – niet opviel.

We doken achter de palm en ik tuurde langs de stam. De mannen konden ieder moment verschijnen. Mijn hart bonsde zo hevig dat ik bang was dat hij het zou begeven.

Een seconde later kwamen de mannen de hoek om. Zonder hun pas te vertragen, trokken ze de bivakmutsen van hun hoofd. Ze waren ouder dan ik had verwacht en ze zagen er niet uit als overvallers: geen lange haren of woeste baarden, geen littekens. Met hun snorren en kalende hoofden deden ze me eerder denken aan Cor, de klusjesman van onze school.

Ze grijnsden en sloegen elkaar uitgelaten op de schouders.

Dat deed mijn stemming omslaan. De angst was op slag verdwenen om plaats te maken voor iets anders. Ik voelde het vanuit mijn tenen opborrelen. Ik kende het gevoel, maar het was nog nooit zo sterk geweest als nu: woede. Alles-overheersende woede.

Ik stootte Rik aan en greep de plantenbak aan de onderkant met twee handen stevig beet. De met bruine korrels gevulde bak was groot, toch leek hij veel te klein voor de enorme boom. Zonder vragen te stellen volgde Rik mijn voorbeeld.

‘Op drie,’ fluisterde ik met hese stem.

Geen moment twijfelde ik of we wel sterk genoeg waren. Geen moment dacht ik na over de gevolgen. Dit was wat we moesten doen.

Het lastigste was het wachten. De mannen waren dan wel vlakbij, ze waren nog steeds te ver weg om mijn plan te kunnen laten slagen. Ik beet op mijn onderlip en dwong mezelf om niet te vroeg in actie te komen.

Nog vijf meter.

Nog vier.

Drie.

Op mijn teken trokken we uit alle macht aan de bak. Even leek er niets te gebeuren, maar toen kwam het gevaarte in beweging. Tergend langzaam begon de palm te kantelen. Ik was bang dat we te laat waren, maar we waren niet te laat. We waren precies op tijd. Onder luid gekletter rolden bruine korrels het marmer op. Binnen de kortste keren was de vloer ermee bezaaid. Het was alsof iemand een reusachtige knikkerzak leeggooid. De twee mannen waren kansloos. Zonder te begrijpen wat hun overkwam, smakten ze tegen de grond om twee tellen later bedolven te worden onder de enorme palmboom. De luide klap die volgde had nog het meeste weg van een diepe zucht. Daarna was het stil. Een enkel korreltje stuiterde nog door de ruimte. Op de achtergrond zachte muziek.

Verschrikt staarde ik naar de ravage. Korrels, potgrond, een geknakte stam, een woud aan bladeren en daaronder ledematen.

‘Zouden ze...’ begon ik.

Rik wees naar een arm.

Ik hoorde gekreun en daarna gevloek. Een hand stak onder de bladeren vandaan, greep naar iets.

‘Dat gaat je niet lukken,’ zei ik zacht. Ik pakte de tas op en zwaaide hem over mijn schouder. ‘Kom,’ zei ik tegen Rik. Ik wilde maar één ding: naar mijn vader.

‘Blijf staan!’

Ik draaide me om en zag hoe vier agenten door de schuifdeuren naar binnen stormden.

‘Dat is vlot,’ mompelde Rik.

Ik verwachtte aangehouden te worden, maar de eerste twee agenten renden ons voorbij en verdwenen de hoek om. De andere twee vertraagden hun pas en keken verbaasd naar de puinhoop.

Ik wilde weer op weg gaan naar mijn vader, maar één van de agenten hield me tegen. ‘Jullie gaan naar buiten, jongens. Nu meteen.’

‘Mijn vader,’ bracht ik er tegenin. ‘Hij is net overvallen. Ik moet naar hem toe.’

De agent schudde zijn hoofd. ‘Hij is niet overvallen. Ga naar huis. Je vader zal zo komen.’

Ik was te verbouwereerd om te reageren. Met een vriendelijke en toch dwingende hand op onze schouders dirigeerde de politieman ons naar de schuifdeuren. Voordat we het wisten, stonden we buiten.

‘Maak die tas eens open,’ zei Rik toen de agent was verdwenen.

‘Thuis,’ imiteerde ik zijn gewichtige toon. Ondertussen belde ik mijn vader, maar hij nam niet op. Dat verbaasde me niks. Waarschijnlijk lag zijn mobiel ergens thuis in de kast. Wat nu? Ik keek door de deuren. Vanaf de andere kant hield de agent ons nog steeds in de gaten. Er zat niets anders op dan naar huis te gaan.

We moesten lang op de bus wachten en ook de reis duurde een eeuwigheid. De tas brandde op mijn schoot, toch hield ik hem gesloten.

Toen we eindelijk uitgestapt waren en de bus weer was vertrokken, kon ik niet langer wachten. Ik ritste de tas open.

‘Hè, maar dat is...’ begon Rik.

‘Ja,’ mompelde ik. Ook ik had de inhoud herkend: geld, felgekleurd papiergeld. Ik kreeg een naar gevoel in mijn onderbuik. ‘Kom, laten we naar mijn kamer gaan om alles rustig te bekijken,’ zei ik.

Mijn huis was niet ver van de halte. Het viel me meteen op dat onze auto voor de deur stond. Was mijn vader al thuis?

Ik wilde net de huissleutel uit mijn zak halen, toen de voordeur openzwaaide. Mijn vader verscheen in de deuropening. Hij had een uitdrukking op zijn gezicht die ik niet van hem kende, een soort uitgelaten bezorgdheid, alsof hij niet goed wist of hij nu moest glimlachen of fronsen.

In een reflex probeerde ik de tas achter mijn rug te verbergen.

‘Jullie raden nooit wat ik vandaag heb meegemaakt,’ begon mijn vader.

Ik kuchte. ‘Wat dan?’ vroeg ik zo relaxt mogelijk.

‘Samen met de winkeliersvereniging hadden we vandaag een oefening.’

‘Oefening?’ Riks stem schoot de lucht in.

‘Eén van de panden zou worden overvallen,’ ging mijn vader verder en hij keek ons onderzoekend aan. ‘We wisten alleen niet welk pand.’

‘O,’ was het enige dat ik kon uitbrengen. Opeens snapte ik het. Dat was er dus gebeurd. Rik en ik waren midden in een oefening terechtgekomen en de enigen die dat niet in gaten hadden gehad, waren wij tweeën geweest. Ik dacht aan de inhoud van de tas: felgekleurde biljetten, Monopoly-felgekleurde biljetten.

‘Een acteur heeft zelfs zijn pols gekneusd,’ ging mijn vader verder. ‘Samen met een collega is hij onder een boom...’

‘Superdoodzonde,’ onderbrak Rik hem. ‘We hadden een briljant fenomenaal Vaderdagplan bedacht.’

‘En dat was...?’ Mijn vader keek me nieuwsgierig aan.

‘Volgend jaar misschien, pap.’ Ik liet de tas vallen en draaide me om.

‘Waar ga je heen?’ vroegen Rik en mijn vader in koor.

‘Naar het winkelcentrum,’ antwoordde ik. ‘Een stropdas kopen.’

Buddy Tegenbosch

Wat vond jij van dit voorleesverhaal?

Deel jouw voorleesmoment (foto) en je mening over het voorgelezen verhaal met ons op @vvlezen onder vermelding van @<bedrijf waar je werkt> en maak kans op een mooie prijs!

WWW.VADERSVOORLEZEN.NL

Colofon

Dit verhaal is een uitgave van de Leescoalitie. Tekst: Buddy Tegenbosch.
Met dank aan: Uitgeverij Van Holkema en Warendorf. Vormgeving: Moker Ontwerp